

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 378/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 73/2023 z 28. januára 2025 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou bez právneho zastúpenia doručenu ústavnému súdu 2. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 50 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 6 ústavy, porušenia základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 37 ods. 1, 2 a 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s porušením čl. 40 ods. 2 a 6 listiny a porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b), c) a d) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 6 ods. 2 a čl. 7 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 28. januára 2025 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu z dôvodu, že je nemajetný a nemá finančné prostriedky na zvolenie vlastného právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 1Tk/1/2016-557 z 26. októbra 2016 bol sťažovateľ uznaný za vinného pre obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, prečin krádeže podľa § 212 ods. 1

Trestného zákona, prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na vymedzenom skutkovom základe. Za to mu uložil podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 37 písm. g), h), m) Trestného zákona a § 38 ods. 4 Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov. Podľa § 48 ods. 23 písm. b) Trestného zákona sťažovateľa pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu uložil podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona aj ochranný dohľad na 3 roky. Súčasne mu podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona uložil povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody: a) oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, b) osobne sa hlásiť jedenkrát za kalendárny mesiac u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho bydliska a c) vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu. Podľa § 77 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 4 písm. i), j) Trestného zákona mu po dobu výkonu ochranného dohľadu uložil povinnosti spočívajúce v príkaze podrobiť sa psychologickému poradenstvu a zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Zároveň uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 3 000 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

3. O odvolaní sťažovateľa proti výroku o vine a treste rozhodol Krajský súd v Trnave (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 5To/145/2022-994 z 9. februára 2023 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľa na vymedzenom skutkovom základe uznal vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona, prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona, za čo ho podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 37 písm. g), h), m) Trestného zákona a § 38 ods. 4 Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil sťažovateľovi aj ochranný dohľad na 3 roky. Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona uložil sťažovateľovi povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody: a) oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, b) osobne sa hlásiť jedenkrát za kalendárny mesiac u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho bydliska a c) vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu. Podľa § 77 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 4 písm. i), j) Trestného zákona sťažovateľovi po dobu výkonu ochranného dohľadu uložil povinnosti spočívajúce v príkaze podrobiť sa psychologickému poradenstvu a zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 3 000 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ (v poradí tretie) dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv a článkov podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ namieta predovšetkým právnu kvalifikáciu skutku a nejednoznačné vymedzenie skutku v skutkovej vete, ktorá nevyjadruje všetky zákonné znaky vraždy v štádiu pokusu.

6. Sťažovateľ v odvolaní aj dovolaní namietal právne posúdenie skutku vymedzeného v skutkovej vete, ktorý podľa neho nemal byť právne kvalifikovaný ako pokus vraždy. Opis skutku (skutková veta) totiž neobsahoval také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by napĺňali zákonné znaky pokusu vraždy, ktoré stanovuje § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona. Konkrétne namietal absenciu popisu skutočností, ktoré mali nasledovať po založení požiaru sťažovateľom, ktoré by poskytovali jednoznačný a logický popis udalostí a ktoré by mali mať za následok pokus usmrtenia poškodeného. V skutkovej vete malo byť presne špecifikované, ako malo dôjsť k pokusu usmrtenia poškodeného, či k tomu malo dôjsť založením požiaru, zamknutím poškodeného v špajze a akému druhu nebezpečenstva (aspoň v štádiu pokusu), ktoré malo ohroziť jeho život, mal byť tento vystavený (napr. dymu, teplote horenia, úbytku kyslíka, pádu zhorenej strechy). Uvedenú argumentáciu podporil opisom skutku v iných rozhodnutiach najvyššieho súdu (3To/72/2006, 5Tdo/49/2014, 1Tdo/7/2007). Skutková veta neobsahuje opis skutočností spočívajúcich v opise toho, akým spôsobom a v čom bol ohrozený život poškodeného konaním sťažovateľa, t. j. či mu hrozilo zadusenie, ohorenie, šok, smrť padajúcim predmetom a iné. Skutková veta mala byť sformulovaná jednoznačne, aby nevyvolávala otázky, akým spôsobom malo dôjsť k úmrtiu poškodeného konaním sťažovateľa (v štádiu pokusu).

7. Sťažovateľ ďalej namietal, že hodenie oblečenia pred dvere a na iné miesta v nehnuteľnosti nie je spôsobilé vyvolať smrť poškodeného. Sťažovateľ tiež namietal, že všetky závery o možnom usmrtení poškodeného v dôsledku založenia požiaru sťažovateľom sú uvedené len v odôvodnení rozsudku okresného súdu, avšak nie v skutkovej vete. Len samotné založenie požiaru nespôsobuje smrť osoby a to, že pred dvere dal oblečenie a zapálil ho, nepreukazuje úmysel zavraždiť inú osobu. Skutková veta obsahuje popis založenia požiaru, avšak je nedokončená v tom, že už neobsahuje popis toho, akým spôsobom bol poškodený v dôsledku tohto konania ohrozený na živote. Sťažovateľ v tomto smere odkazoval na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 509/2015.

8. Sťažovateľ argumentuje, že skutková veta musí obsahovať popis takého konania, ktoré predstavuje konanie bezprostredne smerujúce k usmrteniu. Podľa sťažovateľa *„musí byť skutok (skutková veta) odrazom gramatického znenia ustanovenia § 14 ods. 1 tr. zákona, ak tomu tak není, nemôže byť skutok popísaný v skutkovej vete právne posúdený ako pokus.“*. Slovné spojenie v skutkovej vete *„v úmysle usmrtiť osobu“* bez uvedenia ďalších konkrétnych a špecifických okolností, ktoré by popisovali konanie bezprostredne smerujúce k usmrteniu inej osoby, nemôže byť podkladom na právnu kvalifikáciu pokusu vraždy. Z uvedeného dôvodu malo byť v skutkovej vete nevyhnutne uvedené, že *„v úmysle usmrtiť poškodeného... UHORENÍM... ALE K USMRTENIU POŠKODENÉHO... NEDOŠLO Z DÔVODU, ŽE SA POŠKODENÝ DOSTAL VON Z DOMU VČAS.“*. Len v prípade takéhoto doplnenia skutkovej vety by obstálo odôvodnenie napadnutého uznesenia (s. 12 a 13 uznesenia) najvyššieho súdu. Skutková veta musí byť formulovaná tak, aby nebola pochybnosť o tom, čo sa malo udiať a ako, resp. aký následok

malo mať konanie. Pri nejednoznačnosti týkajúcej sa následku by mal byť skutok právne kvalifikovaný priaznivejšie, prípadne by nemal byť vôbec kvalifikovaný ako trestný čin. Najvyšší súd v napadnutom uznesení arbitrárne interpretoval § 14 ods. 1 Trestného poriadku, dospel k svojvoľným právnym záverom a svoje rozhodnutie navyše nedostatočne odôvodnil, čo má za následok porušenie jeho práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ nie je zastúpený advokátom, pričom požiadal o ustanovenie právneho zástupcu z dôvodu, že jeho finančné a majetkové pomery mu nedovoľujú zvoliť si právneho zástupcu na vlastné náklady.

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórnemu prejednaniu. Berúc do úvahy skutočnosť, že ústavná sťažnosť obsahuje, odhliadnuc od nedostatku právneho zastúpenia, všeobecné, ako aj osobitné náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024).

12. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je dostatočným spôsobom odôvodnená, umožňuje pochopiť podstatu sťažovateľových námietok a obsahuje dostatočné vymedzenie relevantných skutkových okolností. Identickú argumentáciu sťažovateľ uplatnil v ústavnej sťažnosti (podobne ako v jeho v poradí treťom dovolaní). Najvyšší súd v kontexte preskúmania (tretieho) dovolania sťažovateľa uviedol, že toto dovolanie obsahuje totožnú argumentáciu a odôvodnenie ako v poradí prvé dovolanie sťažovateľa podané 11. júla 2019, ktoré v dovolacom konaní už preskúmal, pričom dovolací súd už právoplatne rozhodol, že určitá vecne uplatnená námietka nezakladá žiaden dovolací dôvod (rozsudok sp. zn. 4Tdo/12/2020 zo 16. júna 2020). Najvyšší súd zdôraznil, že by bolo v rozpore s § 392 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 2 ods. 8 a § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku *per analogiam* a doktrínou právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy), ak by najvyšší súd opätovne preskúmať validitu námietok, ktoré už raz boli v dovolacom konaní preskúmané (*res iudicata*). Ak teda dovolací súd už raz právoplatne rozhodol, že určitá vecne uplatnená námietka nezakladá žiaden dovolací dôvod, nie je možné, aby v neskoršom dovolacom konaní na základe neskôr podaného dovolania dospel vo vzťahu k tejto námietke k odlišným záverom.

Z tohto hľadiska odkázal na svoje skoršie rozhodnutie, v ktorom o týchto námietkach sťažovateľa už rozhodol.

13. Najvyšší súd poukázal na právne závery ústavného súdu v náleze sp. zn. IV. ÚS 336/2020, podľa ktorých skutkovú vetu, z ktorej jedine môže dovolací súd pri prieskume podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vychádzať, nemožno teda zamieňať a nemala by sa formulačne prekrývať s právnou vetou, ktorá odráža znenie kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona. Práve toto ustanovenie je kritériom kvalifikačného prieskumu, ku ktorému dochádza bez posudzovania hodnotenia vykonaných dôkazov a skutkových úvah v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj bez vlastného hodnotenia dôkazov dovolacím súdom. Pri prieskume správnosti použitej právnej kvalifikácie musí skutková veta zodpovedať objektívnej stránke skutkovej podstaty trestného činu popísanej v kvalifikačne použitom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, ktoré (ako právna norma) odráža zákonné znaky trestného činu vo všeobecnej a v abstraktnej podobe. Obdobne najvyšší súd poukázal na právne závery v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 509/2015 týkajúce sa znenia a znakov skutkovej vety.

14. Pokiaľ ide o subjektívnu stránku vo forme zavinenia, tá je daná psychickým vzťahom páchatel'a k ním spôsobenému následku a na jej bližšiu špecifikáciu sa usudzuje podľa vonkajších prejavov páchatel'a (zodpovedajúcich znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu) popísaných v skutkovej vete. Skutková veta preto nie je priamym popisom subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, ale nesmie zavinenie páchatel'a zodpovedajúce použitej právnej kvalifikácii vylučovať alebo relevantne spochybňovať z toho hľadiska, že v dôsledku inej formy zavinenia bolo potrebné použiť odlišnú právnu kvalifikáciu alebo že vôbec nejde o trestný čin pre nedostatok zavinenia, resp. úmyselného zavinenia pri úmyselnom trestnom čine.

15. Následne na s. 13 napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol, že z vymedzenia skutku naformulovaného krajským súdom dospel k záveru, že naplnia znaky obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona, prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona a prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona. Zo skutkových zistení, ku ktorým súdy dospeli a ktoré sú vyjadrené v skutkovej vete, jednoznačne vyplýva aj zavinenie sťažovateľa vo forme nepriameho (eventuálneho) úmyslu spočívajúceho v tom, že sťažovateľ *„poškodeného zamkol do špajze, následne zo skrine z vrecka saka odcudzil finančnú hotovosť vo výške 350 eur, v úmysle usmrtiť poškodeného a zároveň zmazať svoje stopy, nahádzal oblečenie a veci poškodeného na zem, ktoré podpálil, čím založil požiar v spálni, chodbe a pri dverách vchodu do špajze, v ktorej poškodeného predtým zamkol, následne z miesta činu ušiel a zamkol vchodové dvere do rodinného domu.“* Najvyšší súd dospel k záveru, že skutková veta zodpovedá použitej právnej kvalifikácii a sú v nej vyjadrené všetky podstatné prvky trestných činov, pre ktoré bol sťažovateľ uznaný vinným, a preto nezistil naplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu.

16. Ústavný súd nepovažuje výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona (napr. § 14 ods. 1, § 145 ods. 1) za arbitrárne (svojvoľné). Najvyšší súd svoje právne závery zrozumiteľne a dostatočne odôvodnil, preto jeho právne závery sú ústavne akceptovateľné. Ústavný súd tiež konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom uznesení správne aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

17. Ani ústavný súd sa nestotožňuje s námietkou sťažovateľa o neúplnosti skutkovej vety v ním naznačených smeroch. Ak by došlo k usmrteniu poškodeného, bolo by namieste skúmať presnú príčinu smrti s potrebou vyjadrenia v skutkovej vete. V každom prípade pri pokuse vraždy je nadbytočné uvádzať všetky možné (prípadne niektoré) eventuality, ako mohlo dôjsť k usmrteniu poškodeného. Rozhodujúce je, že v skutkovej vete je vyjadrené konanie sťažovateľa, ktoré mohlo bezprostredne viesť k usmrteniu poškodeného, ktoré je pokryté zavinením. V tomto kontexte má zmysel poukázať na odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 9. februára 2023 (predmet dovolacieho prieskumu) na s. 16 až 18 k identickým námietkam sťažovateľa. Krajský súd zdôraznil, že sťažovateľ založil viacero ohnísk, jedno z nich umiestnil k miestnosti, kde bol zavretý poškodený, založil ich zapaľovačom a vecami nahádzanými na kopu (oblečením, záclonou, kobercom, duchnou a pod.). Relevantnou bola aj vedomosť sťažovateľa o vysokom veku poškodeného, ktorého uzamkol v špajze. Tieto skutkové okolnosti sú pritom v podstatnom rozsahu vyjadrené v skutkovej vete. Uvedené okolnosti predstavujú dostatočný podklad na vyvodenie záveru o zavinení sťažovateľa (nepriamy úmysel), keďže sťažovateľ musel vedieť, že daným konaním môže usmrtiť poškodeného, a pre prípad, že sa tak stane, bol s tým uzrozumený. Z uvedených dôvodov právny záver najvyššieho súdu, že skutková veta zodpovedá použitej právnej kvalifikácii a sú v nej vyjadrené všetky podstatné prvky trestných činov, pre ktoré bol sťažovateľ uznaný vinným (osobitne za obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu), nie je arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne akceptovateľný. Nemožno teda uvažovať o porušení základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa (čl. 46 ods. 1 ústavy) a jeho práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

18. Konanie sťažovateľa bolo právne posúdené ako trestný čin v zmysle relevantných ustanovení Trestného zákona a bol mu uložený trest podľa Trestného zákona, preto nemožno uvažovať o porušení čl. 49 a čl. 50 ods. 6 ústavy, čl. 40 ods. 6 listiny a čl. 7 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nijak neodôvodňuje porušenie práva na rovnosť v konaní a práva na právnu pomoc v konaní (čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, čl. 37 ods. 2 a 3 listiny), porušenie prezumpcie neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 40 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 2 dohovoru), porušenie práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 40 ods. 3 listiny, čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru], porušenie práva odoprieť výpoveď (čl. 50 ods. 4 ústavy, čl. 37 ods. 1 listiny), porušenie práva byť bez meškania oboznámený v jazyku, ktorému rozumie, s povahou a podstatou obvinenia proti nemu [čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru]. Sťažovateľ nijak neodôvodnil možné porušenie práv týkajúcich sa niektorých aspektov dokazovania [čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru], pričom je potrebné zohľadniť, že v dovolacom konaní sa dokazovanie nevykonáva. V predmetnej veci nešlo o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (čl. 46 ods. 2 ústavy) a predmetom rozhodovania nebola ani osobná sloboda sťažovateľa (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 listiny), preto nemožno uvažovať o porušení týchto práv. Sťažovateľ v danej veci riadne uplatnil dovolanie, o ktorom najvyšší súd riadne rozhodol, preto nie sú dané také skutočnosti, ktoré by indikovali možné porušenie práva sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy (čl. 13 dohovoru).

19. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (výrok 1 tohto uznesenia).

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

20. Žiadostiam sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery navrhovateľ nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak v prípade navrhovateľovej ústavnej sťažnosti nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

21. Sťažovateľ opísal svoje majetkové pomery len tvrdením, že je nemajetný a nemá finančné prostriedky na právneho zástupcu na vlastné náklady. Ak by sťažovateľ preukázal uvedené tvrdenia príslušnými dôkazmi, tieto okolnosti by *prima facie* predstavovali splnenie prvej podmienky na ustanovenie právneho zástupcu.

22. Druhou podmienkou na ustanovenie právneho zástupcu je, že v prípade ústavnej sťažnosti nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Naplnenie tejto podmienky ústavný súd skúmal predbežným posúdením veci samej.

23. Odmietnutie ústavnej sťažnosti vedie k záveru o zrejme bezúspešnom uplatňovaní nároku na ochranu ústavnosti v prípade ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Nie je tak naplnená druhá podmienka na ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi, z toho dôvodu ústavný súd žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel (výrok 2 tohto uznesenia). Vzhľadom na uvedené bolo aj bez právneho významu vyzvať sťažovateľa, aby preukázal tvrdenia o svojich pomeroch predložením dôkazov.

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu